

→ de la dona al PKK i, sobretot, del fet que no s'ha de seure amb una cama damunt l'altra.

"Estic enamorada d'Öcalan", diu una noia. Un jove diu que abans era pastor i que ara vol combatre. Un altre exposa tots els escrits d'Öcalan. Hi ha unitats d'homes i de dones, molts semblen molt joves, alguns estan a la pubertat, però no són pas ignorants. El PKK ha donat sentit a la seva vida.

Quan es fa de nit, es pengen els kalàixnikovs i es tapen la cara. Llavors patrullen pels carrers de Nusaybin. Amb molta alegria entonen una cançó de lluita, les forces de seguretat desapareixen. Els joves canten més fort.

Rengin és una noia de 19 anys, té una veu especialment bonica i dirigeix una nova unitat de l'YPS. Ella també va tornar d'Istanbul a la seva ciutat. Ja ha combatut a Cizre, Suruç i Silopi. A l'estiu també va assistir dues setmanes a un camp d'entrenament del PKK a Cizre, tot i que oficialment no hi hagi cap connexió. Cinc formadors del quarter general del PKK, situat a les muntanyes Kandil a l'Iraq, van venir, diu, per instruir 300 persones. La qüestió és fins a quin punt instrumentalitzen els joves per als seus propòsits.

"El meu somni és un país lliure", diu Rengin. "Volem la nostra terra." Després s'asseu amb el seu kalàixnikov a la vora del foc, a la casa de joves, per a la guàrdia de nit.

Erdogan ha anunciat que abans de la primavera "s'haurà netejat tots els barris de terroristes". El PKK vol contraatacar a la primavera amb una gran ofensiva. A la regió molta gent pensa que vindran combatents experimentats del PKK de les muntanyes Kandil i que la lluita entre l'Estat i els joves ara només és una prova. Ni per part del Govern i del PKK no hi ha indicis del retorn al procés de pau.

L'endemà al matí Rengin i els altres arrenquen del terra les llambordes amb pics, per construir una nova barricada. Mentrestant, escolten música. Cada vegada que amb el carretó arriben a la cruïlla els plouen trets. Quan un dels cops els va de ben poc, riuen sorpresos, com si algú hagués llançat una pilota molt lluny, a fora de banda. •

Traducció d'Arnau Figueras

La renegociació de la permanència de Gran Bretanya a la UE té molt de teatral, però podria ser suficient per satisfer el públic de casa a Cameron.

Fletxes, embats i dilemes

© The Economist

"Estar junts o no estar-hi, aquest és el dilema", va penjar a Twitter el president del Consell Europeu, Donald Tusk, el 2 de febrer després que es publicqués l'esborrany en què oferia a Gran Bretanya noves condicions perquè el Regne Unit continuï dins la UE. David Cameron, que havia negociat amb molt d'estira-i-arronsa aquest acord amb Tusk, lògicament no se sentia tan líric. Abans que aguantar preguntes als Comuns, el que el primer ministre féu va ser agafar un tren i anar a visitar una fàbrica de propietat alemanya a Wiltshire, mentre el seu ministre per a Europa va haver d'entomar les diatribes que li van etzibar. Els titulars de premsa l'endemà eren minsament poètics: "A qui s'ha pensat que està enganyant vostè, senyor Cameron?", clamava el *Sun*.

Liam Fox, ex-ministre de Defensa i euroescèptic, va dir que cap dels canvis detallats en la proposta de Tusk "no s'acosta ni de bon tros als canvis promesos al públic". Cameron, però, al·legava que havia aconseguit les concessions que va prometre el 2013 quan va tractar de posar fi, d'una vegada per totes, a l'interminable debat sobre la permanència a la UE oferint un referèndum de permanència sí o no.

El pacte proposat té quatre punts principals. La nina dels ulls de Cameron

és un "fre d'emergència" que permetria a Gran Bretanya (amb el permís d'altres Governos de la UE) restringir les ajudes als treballadors d'altres Estats membres negant-los durant quatre anys l'accés a les prestacions que complementen els sous més baixos. Cameron va insistir que això "seria important" a l'hora de frenar la immigració que actualment abasta nivells de 180.000 l'any i que és la principal raó que molts electors vulguin marxar de la UE.

En segon lloc, un mecanisme de "targeta vermella" permetria als Governos nacionals bloquejar algunes lleis de la UE si 15 d'ells o més sumessin les seves forces. Els *tories* euroescèptics volien un dret de veto per al Regne Unit, una petició deliberadament inversemblant. A la pràctica, la targeta vermella no és sinó una manera de despistar: costa imaginar-se circumstàncies en què 15 països poguessin cohesionar-se contra una proposta que no hagués estat ja prèviament rebutjada.

A Gran Bretanya i altres països de fora de l'eurozona se'ls permetrà frenar algunes lleis europees, com a salvaguarda contra l'avassallament de països de la moneda única. Finalment, el primer ministre britànic va garantir un compromís per posar límits a la força del concepte "una unió cada vegada més estreta", un dels objectius consagrats en tractats de la UE que molts britànics no comparteixen. Des del punt de vista de la nova proposta, Gran Bretanya gaudiria del re-

Una de les propostes de Cameron és que es permeti a Gran Bretanya restringir les ajudes als treballadors d'altres Estats membres i poder bloquejar algunes lleis de la UE.

coneixement a “no comprometre’s a una major integració política”. De nou, això ja estava en efecte garantit per anteriors declaracions, amb el mateix resultat.

Els canvis són insubstancials, però la importància de la negociació és simbòlica. Cameron, que ha dit que votaria a favor de marxar d’una UE sense reformes, va haver de garantir concessions d’alguna mena per justificar la campanya per quedar-s’hi; el tracte també tenia com a objectiu demostrar al sector més indecís de l’electorat que ell podria influir en Brussel·les (tot i que alguns comparteixin l’opinió adversa del *Sun*). La Comissió Europea també ha fet el joc admetent que la situació de la migració a Gran Bretanya constitueix una “emergència”, encara que no sigui de debò així.

Juntament amb Tusk, el primer ministre ha de convèncer els altres 27 països de la UE perquè donin el vist-i-plau al tracte en una cimera a Brussel·les els dies 18 i 19 de febrer, abans de persu-

adir els britànics que votin a favor de la permanència a la UE, en un referèndum que probablement se celebrarà a finals de juny. Les probabilitats de victòria per a Cameron milloraran com abans el celebri. No voldria que cap nou atac terrorista o més caos provocat pels refugiats convertís el referèndum en un test sobre la immigració.

La feina serà més fàcil si pot guanyar-se el suport del seu gabinet. Theresa May, la seva euroescèptica ministra d’Interior, una altra dels candidats a succeir el primer ministre, va assenyalar el seu suport a la campanya per la permanència. Boris Johnson, alcalde de Londres i rival de May, va expressar amb un cert to de desaprovació que el primer ministre estava “traient el millor resultat d’una tasca ingrata” i tot seguit se li va prometre un suculent lloc al gabinet. També s’espera que Cameron promulgui una llei que estipuli la primacia del Parlament britànic sobre les institucions euro-

pees. Aquestes concessions, però, no evitaran que alguns dels membres més joves del gabinet s’apuntin als partidaris de marxar.

Però la campanya per deixar la UE està molt dividida, i corre el perill que se l’apropii el dretà i populista UKIP, que la majoria d’electors consideren bastant guillats. L’economia va més bé (una de les raons per a la immigració). Les enquestes suggereixen que Cameron va camí de guanyar ni que sigui ajustadament.

Els polonesos, però, poden resultar problemàtics. Tot i tenir por del *Brexit*, els Governos d’Europa de l’Est volen evitar el precedent que la seva gent sigui tractada com ciutadans de segona a l’Europa occidental. Cameron va reservar un bitllet per a Varsòvia el 5 de febrer per encetar una ofensiva diplomàtica. Ara el que ha d’evitar és una renegociació de la seva renegociació. •

Traducció de Francesc Sellés